

РЕШЕНИЕ

№ 301

гр. Варна , 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ в публично заседание на осемнадесети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ивелина М. Събева
Членове: Константин Д. Иванов
Мая Недкова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от Константин Д. Иванов Въззивно гражданско дело № 20203100503077 по описа за 2020 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на Глава Двадесета от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Министерството на правосъдието на РБългария, подадена чрез процесуален представител, срещу Решение № 3272/20.07.2020 год., постановено по гр. дело № 411/2020 год. по описа на РС-Варна, В ЧАСТИТЕ, с които въззивникът е осъден да заплати на М. И. Ж. от гр. Варна, следните суми: 1) сумата от 1 906, 82 лева (хиляда деветстотин и шест лева и 82 стотинки), представляваща сбора от сумите, съставляващи разликата между дължимото и заплатеното от работодателя допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода от месец януари 2017 год. до месец декември 2019 год. включително, подробно описани в решението по размери за всеки месец от горния период, на основание чл. 128, т. 2 КТ, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху присъдената сума, считано от подаването на исковата молба – 15.01.2020 год., до окончателното ѝ изплащане; 2) сумата от 284, 79 лв. (двеста осемдесет и четири лева и седемдесет и девет стотинки), представляваща сбора на сумите, съставляващи обезщетение за забава върху всяко едно от присъдените допълнителни възнаграждения за трудов стаж и професионален опит, за периода от падежа на всяко едно задължение – началото на месеца, следващ месеца за който се дължи до 14.01.2020 год., на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В жалбата са наведени оплаквания, че решението в атакуваните от въззивника части е неправилно и незаконосъобразно, постановено е в нарушение на материалния закон. Неправилно е прието, че при изплащането на трудовото възнаграждение на ищеца (настоящ въззиваем) е следвало да му бъде изплатено и допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит за периода, през който той е бил отстранен от работа и че периодът на временното му отстраняване от длъжност следва да му бъде зачетен

за трудов и юридически стаж. Горният извод на съда е в противоречие с чл. 272, ал. 2 от ЗСВ и с чл. 12, ал. 8 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Според последната цитирана норма допълнителното трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит се заплаща за действително отработено време. В периода 02.02.2015 год. – 17.07.2016 год. ищецът е бил отстранен от длъжност „държавен съдебен изпълнител“ законосъобразно, същият не е упражнявал трудова дейност, поради което и този период не следва да се зачита за професионален опит, съответно и за юридически стаж и съответно не му се дължи и допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит (юридически стаж за длъжността).

Отправено е искане за отмяна на решението в обжалваните части и за постановяване на друго, с което искове да бъдат отхвърлени.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК писмен отговор на жалбата не е подаден.

В съдебно заседание въззивникът – Министерството на правосъдието на РБългария – чрез процесуален представител, поддържа жалбата си и настоява да бъде уважена.

В съдебно заседание въззиваемият-ищец М. Ж. от гр. Варна, чрез процесуален представител, оспорва жалбата, счита решението в обжалваните от въззивника-ответник части за правилно и настоява да бъде потвърдено в тези части. Претендира присъждане на разноски.

Първоинстанционното решение в частта му, с която искът по чл. 128, т. 2 КТ е отхвърлен за разликата над присъдените 1906, 82 лева до претендираните 2670, 24 лева, т. е., е отхвърлен за сумата от 763, 42 лева, съставляващи дължимо допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода месец май 2015 год. до месец декември 2016 година включително, както и в частта му, с която искът по чл. 86 ЗЗД е отхвърлен за разликата над 284, 79 лева до претендираните 575, 47 лева, т. е., е отхвърлен за сумата от 290, 68 лева, представляващи сбора от обезщетения за забава в размер на законната лихва върху всяко от претендираните допълнителни възнаграждение за трудов стаж и професионален опит, дължими за периода месец май 2015 год. до месец декември 2016 год. включително, считано от падежа на всяко задължение до 14.01.2020 год., не е обжалвано, в тези части е влязло в сила и не е предмет на въззивната проверка.

Съдът съобрази следното:

В исковата си молба, уточнена с молба от 10.02.2020 год. ищецът М. И. Ж. от гр. Варна е навел следните твърдения: От 2006 год. изпълнява длъжността „държавен съдебен изпълнител“ при РС-Варна, първоначално по договор до провеждане на конкурс, а след проведен конкурс – въз основа на трудов договор от 21.04.2008 г. до настоящия момент. През месец септември 2012 год. по тъжба на негов колега от СИС при РС-Варна – държавен съдебен изпълнител Л. С. – против ищеца било образувано ДП № 2726/2012 г. по описа на Първо РУП при ОД на МВР-Варна, впоследствие разследването било възложено на следовател от Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура – Варна. На 11.12.2014 г. РП-Варна внесла в съда обвинителен акт срещу ищеца, за което бил уведомен и Министърът на правосъдието на РБългария. Със заповед на последния от 26.01.2015 г., на основание чл. 272, ал. 1 от ЗСВ, ищецът бил отстранен от длъжност, считано от 02.02.2015 год. до приключване на воденото против него наказателно производство. С присъда от 13.11.2015 г., постановена по н. о. х. д. № 761/2015 г. по описа на РС – Русе, ищецът е признат за невиновен по всички повдигнати му обвинения. Оправдателната присъда е била потвърдена от Окръжен съд – Русе. С допълнително споразумение № СД-01-318/09.09.2016 г. към трудовия му договор периодът на временното му отстраняване от длъжност, а именно: от 02.02.2015 г. до 17.07.2016 г. не му е зачетен като трудов и юридически стаж. С писмо от 26.09.2019 г. ищецът е уведомен от Министерството на правосъдието, че последното отказва да му изплати допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален

опит за горепосочения период с мотива, че такова възнаграждение се заплаща за действително отработено време според чл. 12, ал. 8 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата. Ищецът счита това становище на ответника за незаконосъобразно. Навежда, че времето, през което е бил отстранен от длъжност, следва да му бъде признато за трудов стаж, който пък от своя страна винаги предполага наличието на професионален опит. Твърди, че преди отстраняването му от длъжност допълнителното възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит се е увеличавало ежегодно с 2 %, считано от 01 май на съответната година, а след отстраняването му и възстановяването му на длъжността това увеличение е отчитано от 01 октомври на съответната година. Излага, че за м. април 2015 г. му е начислено и изплатено допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 22 %. Тъй като времето, през което е бил отстранен от длъжност незаконосъобразно не е зачетено за трудов стаж и професионален опит, счита, че увеличението с 2 % годишно е следвало да бъде отразявано в трудовите му възнаграждения през месец май на всяка от годините 2015 г. до 2019 г. вкл. и съответно да му бъде и заплатено, което ответникът отказва да стори.

В съответствие с наведените твърдения е и отправеното искане: за осъждане на ответника да му заплати, на основание чл. 128, т. 2 КТ, сумата 2670, 24 лева, представляваща разликата между действително дължимото и заплатеното от работодателя допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода от м. май 2015 г. до м. декември 2019 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху горната сума, считано от подаването на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Твърди също, че ответникът му дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху всяко неплатено допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит, за периода от падежа на всяко едно задължение – началото на месеца, следващ месеца за който се дължи до 14.01.2020 год., на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Претендира ответникът да бъде осъден да му заплати и сумата от 575, 47 лева, представляваща сбора на сумите, съставляващи обезщетение за забава върху всяко едно от дължимите допълнителни възнаграждения за трудов стаж и професионален опит, за периода от падежа на всяко едно задължение – началото на месеца, следващ месеца за който се дължи до 14.01.2020 год.

Пред настоящата инстанция, искът по чл. 128, т. 2 КТ е висящ до размера на сумата от 1 906, 82 лева представляваща сбора от сумите, съставляващи разликата между дължимото и заплатеното от работодателя допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода от месец януари 2017 год. до месец декември 2019 год. включително., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната сума, считано от подаването на исковата молба (15.01.2020 год.) до окончателното ѝ изплащане, а искът по чл. 86 ЗЗД е висящ до размера на сумата от 284, 79 лв. представляваща сбора на сумите, съставляващи обезщетение за забава върху всяко едно от дължимите за периода януари 2017 – декември 2019 год. вкл. допълнителни възнаграждения за трудов стаж и професионален опит, считано от падежа на всяко едно задължение – началото на месеца, следващ месеца за който се дължи до 14.01.2020 год.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 131 ГПК, ответникът Министерство на правосъдието оспорва исковете, счита, че са неоснователни. Не оспорва обстоятелствата, че ищецът е назначен на длъжност „държавен съдебен изпълнител“ при ВРС; че поради повдигнато срещу него обвинение от общ характер е временно отстранен от изпълняваната длъжност; че с влязло в сила решение ищецът е признат за невиновен по повдигнатите му обвинения, поради което със съответна заповед на министъра на правосъдието същият е възстановен на заеманата длъжност, считано от 18.07.2016 г.; че ищецът е отправил искане периодът на временното му отстраняване от длъжност да му бъде признат и зачетен като трудов и юридически стаж; че с писмо от 26.09.2019 г. същият е бил уведомен, че това му

искане не следва да бъде уважено по изложените в писмото съображения. Твърди, че за периода 02.02.2015 г. – 17.07.2016 г., през който ищецът е бил основателно и законосъобразно отстранен от длъжността „държавен съдебен изпълнител“ при ВРС, същият не е упражнявал трудова дейност или сходна професия без трудово правоотношение, поради което този период не следва да му бъде признат за професионален опит съгласно чл. 12, ал. 8 от НСОПЗ, респективно не следва да му бъде зачетен за юридически стаж, съответно не му се дължи и заплащане на допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит (юридически стаж за длъжността) за този период. По тези съображения счита исквете за неоснователни и настоява да бъдат отхвърлени.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуален представител, поддържа исквете си, а ответникът, чрез процесуален представител, оспорва исквете, поддържа подадения писмен отговор.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата и доводите на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

По иска по чл. 128, т. 2 КТ:

Спор по фактите между страните няма, а те са следните:

С трудов договор № ЛС-И-181/22.05.2006г. ищецът е назначен на длъжност „държавен съдебен изпълнител“ при Районен съд – Варна, на основание чл. 68, ал. 1, т. 4 КТ, като след проведен конкурс същият е назначен на посочената длъжност с трудов договор № ЛС-И-627/21.04.2008 г. за неопределено време.

Със Заповед № СД-03-17/26.01.2015 г. на Министъра на правосъдието, на основание чл. 272, ал. 1 ЗСВ, считано от 02.02.2015 г., ищецът е отстранен от длъжност до приключване на водено срещу него наказателно производство във връзка с внесен обвинителен акт за евентуално извършено от него престъпление по чл. 131, ал. 2, пр. 6, т. 4 вр. ал. 1, т. 2 вр. чл. 130, ал. 2 НК.

С решение № 79/10.06.2016 г. по н. о. х. д. № 111/2016 г. по описа на Окръжен съд – Русе е потвърдена присъда № 166/13.11.2015 г., постановена по н. о. х. д. № 761/2015 г. по описа на Районен съд – Русе, с която ищецът е признат за невиновен по повдигнатото му обвинение.

Със Заповед № СД-01-271/13.07.2016 г. на Министъра на правосъдието ищецът е възстановен на длъжността „държавен съдебен изпълнител“ при РС – Варна, считано от 18.07.2016 г., като на основание чл. 272, ал. 2 ЗСВ на ищеца е изплатено трудово възнаграждение за периода, през който е бил отстранен от длъжност.

С молба с вх. № 94-М-203/23.06.2019 г. ищецът е отправил искане до министъра на правосъдието периодът на временното му отстраняване от длъжност (02.02.2015г. – 17.07.2016 г.) да му бъде признат и зачетен като трудов и юридически стаж и съответно му бъде изплатено дължимото допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, ведно с дължимата законна лихва.

С писмо с изх. № 94-М-203/26.09.2019 г. ищецът е уведомен, че за периода 02.02.2015 г. – 17.07.2016 г., през който е бил отстранен от длъжност, същият не е упражнявал трудова дейност или сходна професия без трудово правоотношение, поради което този период не следва да бъде признат за професионален опит по смисъла на чл. 12 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, респективно не следва да бъде зачетен за юридически стаж, както и да му бъде изплатено допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит (юридически стаж за длъжността) за този период.

За месец април 2015 год. на ищеца е начислено и изплатено допълнително

възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 22 %.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза от 17.06.2020 год., неоспорена от страните, кредитирана от съда като обективна и безпристрастна, и от изявленията на вещото лице в съдебно заседание, се установява следното: Общият размер на сбора от сумите, съставляващи разликата между дължимото допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит и заплатеното такова на ищеца за всеки от месеците за периода януари 2017 год. – декември 2019 год. включително, при зачитане на времето, през което ищецът е бил отстранен от длъжност (02.02.2015 год. – 17.07.2016 год.) за трудов стаж и професионален опит (юридически стаж за длъжността) е 1 906, 82 лева – подробно посочени за всеки един от месеците в колона 7 на л. 5 от заключението. Установява се още, че общия размер на сбора от обезщетенията за забава в размер на законната лихва върху всяка сума, дължима за всеки от месеците януари 2017 год. до декември 2019 год. включително, за периода от падежа на всяко едно задължение – началото на месеца, следващ месеца за който се дължи до 14.01.2020 год. - датата, предхождаща датата на подаването на исковата молба – е 284, 79 лв.

С оглед така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от страна с правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение като неизгодно за нея и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 272, ал. 1 ЗСВ министърът на правосъдието може да отстрани от длъжност държавен съдебен изпълнител, който е привлечен като обвиняем за престъпление от общ характер. Според ал. 2 на чл. 272 от ЗСВ при прекратяване на наказателното производство или при постановяване на оправдателна присъда държавният съдебен изпълнител, който е временно отстранен от длъжност, се възстановява и му се заплаща трудовото възнаграждение за периода на отстраняване. От анализа на цитираните разпоредби следва, че при прекратяване на наказателното производство или при постановяване на оправдателна присъда и възстановяването на държавният съдебен изпълнител на длъжността, временното му отстраняване от длъжност е било неправомерно, още повече, че чл. 272, ал. 1 ЗСВ предвижда възможност министърът да упражни това свое правомощие, а не го задължава да отстрани от длъжност държавния съдебен изпълнител.

В случая основният спорен въпрос е дали при изплащането на трудовото възнаграждение на ищеца след възстановяването му на длъжност в хипотезата на чл. 272, ал. 2 ЗСВ, е следвало да му бъде изплатено и допълнителното възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит за периода, през който ищецът е бил отстранен от длъжност, тоест дали периодът на временното отстраняване на ищеца от длъжност (02.02.2015 г. – 17.07.2016 г.) следва да му бъде признат и зачетен като трудов и юридически стаж.

Съгласно чл. 351, ал. 1 КТ трудов стаж е времето, през което работникът или служителят е работил по трудово правоотношение, доколкото друго не е предвидено в този кодекс, или в друг закон, както и времето, през което лицето е работило като държавен служител. От горното правило, с нормата на чл. 352 КТ (озаглавена „Време по трудово правоотношение, което се признава за трудов стаж, без работникът или служителят да е работил“) са въведени редица изключения, две от които са предвидени в чл. 352, ал. 1, т. 7 и т. 8 от КТ, в редакцията на нормата до ДВ, бр. 107/2020 год. и уреждат случаите на неоснователното (неправомерно) отстраняване от работа на работник или служител. От друга страна съгласно чл. 9, ал. 3, т. 1 КСО за осигурителен стаж се зачита и времето, през което лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 и чл. 4а, ал. 1 (в това число и държавните съдебни изпълнители) не са работили поради незаконно недопускане или отстраняване от работа, или когато са отстранени и впоследствие възстановени на работа по реда, определен в специални закони.

По същността си временното отстраняване от заеманата длъжност в случаите по чл. 272, ал. 1 ЗСВ, както и в хипотезите, предвидени в КТ, имат един и същи последици – временно преустановяване на действието на съществуващото между страните трудово правоотношение, през който период работникът реално не полага труд. Тези последици са сходни с последиците при уволнение, което е признато за незаконно по установения правен ред. В 354 КТ са изброени случаите, в които за трудов стаж се признава и времето, без да е съществувало трудово правоотношение. Съгласно чл. 354, ал. 1, т. 1 КТ за трудов стаж се признава и времето, през което не е съществувало трудово правоотношение, в случаите, в които работникът или служителът е бил без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи – от датата на уволнението до възстановяването му на работа.

От анализа на цитираните разпоредби се налага извода, че в КТ (приложим в случая съгласно препращането на чл. 278 ЗСВ към КТ) е установена фикция според която, времето през което работник или служител е бил отстранен неправомерно от работа (длъжност) се признава за трудов стаж, независимо, че през този период реално не е полагал труд. Т. е., чрез установената в закона фикция, един период от време, който не притежава определен правен белег (в случая периода, през който ищецът е бил отстранен от длъжност той не е полагал реално труд), този белег се признава, за да възникнат правните последици, така както ако той е бил налице, т. е., по силата на установената в закона фикция, времето през което работник или служител е бил отстранен неправомерно от работа (длъжност) се признава за трудов стаж и се приравнява на време, през което реално е полаган труд.

А след като законът приравнява периода, през който работник или служител неправомерно е бил отстранен от длъжност, на период на реално положен труд, то на ищеца се дължи и допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода, през който е бил отстранен от длъжност (02.02.2015 год. – 17.07.2016 год.) при зачитане на този период за трудов стаж и професионален опит (юридически стаж).

Доводите във въззивната жалба, черпени от нормата на чл. 12, ал. 8 от НСОПЗ, според която допълнителното трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит се заплаща за действително отработено време в рамките на съответната месечна продължителност на работното време само по основното трудово правоотношение, а при непълно работно време - по всеки отделен трудов договор, до допълването им до съответната месечна продължителност на работното време, в случая не налагат друг извод. Както се посочи по – горе, времето, през което работник или служител, неправомерно е бил отстранен от длъжност, по силата на установената в закона фикция, се приравнява на време на „реално положен труд“.

Установено е по делото, че общият размер на сбора от сумите, съставляващи разликата между дължимото и неплатено допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит и заплатеното такова на ищеца за всеки от месеците за периода януари 2017 год. – декември 2019 год. включително, при зачитане на времето, през което ищецът е бил отстранен от длъжност (02.02.2015 год. – 17.07.2016 год.) за трудов стаж и професионален опит (юридически стаж за длъжността) е 1 906, 82 лева, а общият размер на сбора от обезщетенията за забава в размер на законната лихва върху всяка сума, дължима за всеки от месеците януари 2017 год. до декември 2019 год. включително, за периода от падежа на всяко едно задължение – началото на месеца, следващ месеца за който се дължи до 14.01.2020 год. - датата, предхождаща датата на подаването на исковата молба – е 284, 79 лв.

В обобщение първоинстанционното решение в обжалваните от въззивника-ответник части е правилно и следва да бъде потвърдено в тези части.

С оглед изхода от делото, отправеното искане и представените доказателства, в полза на въззиваемия – ищец следва да се присъдят разноските за настоящата инстанция за

заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Възражението на въззивника за прекомерност на заплатеното от въззиваемия адвокатско възнаграждение за производството пред настоящата инстанция в размер на 300 лева е неоснователно, доколкото уговореното и заплатено възнаграждение е под установения в чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 год. на ВАДвС минимален размер.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3272/20.07.2020 год., постановено по гр. дело № 411/2020 год. по описа на РС-Варна, В ЧАСТИТЕ, с които Министерството на правосъдието на РБългария е осъдено да заплати на М. И. Ж. ЕГН ***** от гр. Варна, следните суми: 1) сумата от 1 906, 82 лева (хиляда деветстотин и шест лева и 82 стотинки), представляваща сбора от сумите, съставляващи разликата между дължимото и заплатеното от работодателя допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода от месец януари 2017 год. до месец декември 2019 год. включително, подробно описани в решението по размери за всеки месец от горния период, на основание чл. 128, т. 2 КТ, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху присъдената сума, считано от подаването на исковата молба – 15.01.2020 год., до окончателното ѝ изплащане; 2) сумата от 284, 79 лв. (двеста осемдесет и четири лева и 79 стотинки), представляваща сбора от сумите, съставляващи обезщетение за забава върху всяко едно от присъдените допълнителни възнаграждения за трудов стаж и професионален опит, за периода от падежа на всяко едно задължение – началото на месеца, следващ месеца за който се дължи до 14.01.2020 год., на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.;

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието на РБългария, със седалище гр. София, ул. Славянска № 1, да заплати на М. И. Ж. ЕГН ***** от гр. Варна, местност „***“ № *, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 300 лева (триста лева) – разноски за настоящата инстанция, съставляващи заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Първоинстанционното решение в частта му, с която искът по чл. 128, т. 2 КТ е отхвърлен за разликата над присъдените 1906, 82 лева до претендираните 2670, 24 лева, т. е., е отхвърлен за сумата от 763, 42 лева, съставляващи дължимо допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода месец май 2015 год. до месец декември 2016 година включително, както и в частта му, с която искът по чл. 86 ЗЗД е отхвърлен за разликата над 284, 79 лева до претендираните 575, 47 лева, т. е., е отхвърлен за сумата от 290, 68 лева, представляващи сбора от обезщетения за забава в размер на законната лихва върху всяко от претендираните допълнителни възнаграждение за трудов стаж и професионален опит, дължими за периода месец май 2015 год. до месец декември 2016 год. включително, считано от падежа на всяко задължение до 14.01.2020 год., не е обжалвано и в тези части е влязло в сила.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____